

Povídky ze světa lovců stínů
k sériím NÁSTROJE SMRTI a PEKELNÉ STROJE

Baneovy kroniky

CASSANDRA CLARE

SARAH REES BRENNAN

MAUREEN JOHNSON

Baneovy kroniky

CASSANDRA CLARE
je autorkou těchto knih:

TEMNÉ LSTI

PANÍ PŮLNOCI

PÁN STÍNŮ

KRÁLOVNA POVĚTRÍ A TEMNOTY

NÁSTROJE SMRTI

MĚSTO Z KOSTÍ

MĚSTO Z POPELA

MĚSTO ZE SKLA

MĚSTO PADLÝCH ANDĚLŮ

MĚSTO ZTRACENÝCH DUŠÍ

MĚSTO NEBESKÉHO OHNĚ

PEKELNÉ STROJE

MECHANICKÝ ANDĚL

MECHANICKÝ PRINC

MECHANICKÁ PRINCEZNA

NEJSTARŠÍ KLETBY

Spoluautor Wesley Chu

RUDÉ SVITKY MAGIE

KODEX LOVCŮ STÍNŮ

Spoluautor Joshua Lewis

Připravujeme:

SIMON LEWIS

Baneovy kroniky

CASSANDRA CLARE

SARAH REES BRENNAN

MAUREEN JOHNSON

#B&KLAB
YOUNG AND NEW ADULT

Copyright © 2014 by Cassandra Clare
Cover photo-Illustration © 2014 by Cliff Nielsen
Cover design © by Nicholas Sciacca
Translation © Pavel Kaas, 2021
Czech edition © Nakladatelství Slovart, 2021

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována v knižní, elektronické ani jiné podobě, ukládána do databází či rozmnožována bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.
Všechny postavy, místa a události v této knize jsou smyšlené a jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať již žijícími nebo mrtvými, stejně jako se společnostmi, podniky, událostmi nebo místy, je čistě náhodná.

Baneovy kroniky

Z anglického originálu *The Bane Chronicles*,
poprvé vydaného v roce 2014 v nakladatelství
Margaret K. McElderry Books / Simon & Schuster,
1230 Avenue of the Americas
New York, NY 10020, přeložil Pavel Kaas
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o.,
v Praze v edici #BOOKLAB v roce 2021
Editorka Marie Iljašenko
Redakce a korektury Jiří Kettner
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydání první

Cena na obálce je nezávazným
doporučením pro koncové prodejce

ISBN 978-80-276-0194-3

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

Věnováno lidem (oni vědí), kteří píší dopisy
a zprávy, chodí na autogramiády a říkají mi,
jak moc pro ně Alek a Magnus znamenají.

Tak jako Magnus i vy jste kouzelní.
I vy jste hrdinové.

OBSAH

Co se doopravdy stalo v Peru	9
Královna na útěku	55
Upíři, vdolečky a Edmund Herondale	97
Prokletý dědic	143
Vzestup hotelu Dumort	189
Záchrana Rafaela Santiaga	231
Pád hotelu Dumort	275
Co koupit lovcí stínů, který má všechno (a se kterým oficiálně stejně nechodíte)	317
Newyorský Institut – poslední zůstává	355
Průběh pravé lásky (a prvních schůzek)	401
Hlasová pošta Magnuse Banea	441

Čo se doopravdy stalo v Peru

Cassandra Clare a Sarah Rees Brennan

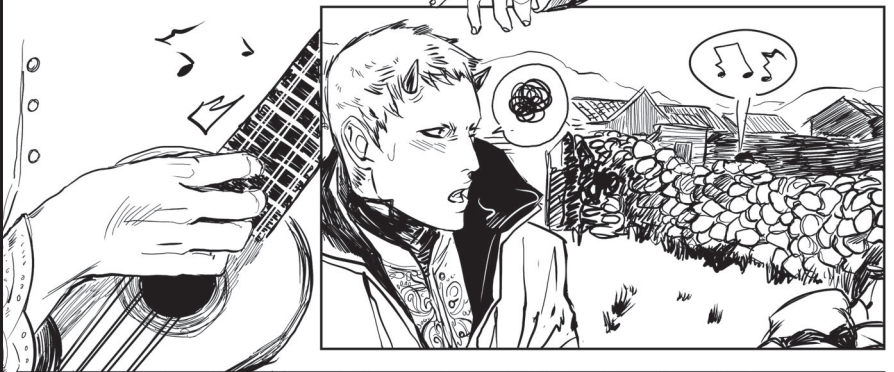
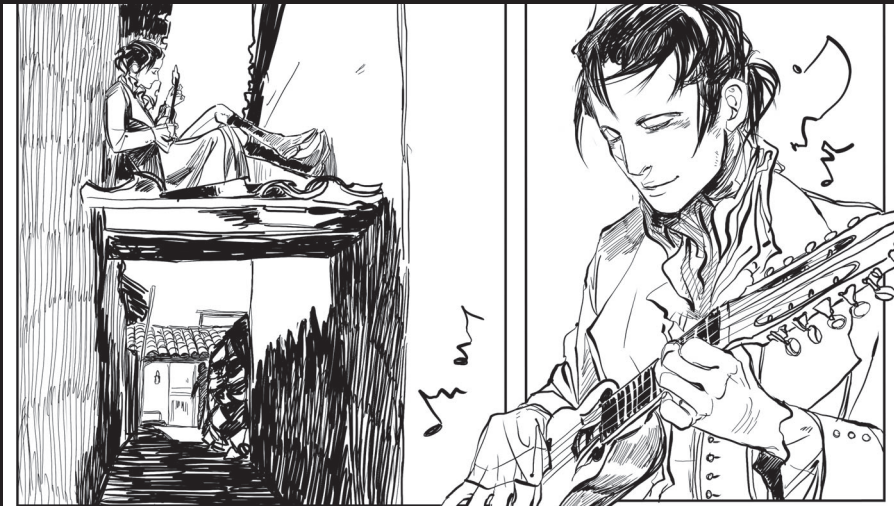

A tak s charangem pokračoval navzdory tomu, že měl zákaz hrát na ně v domě. Od hraní na veřejných místech jej pro změnu odrazovalo plačící dítě, muž s nějakými papíry hovořící o městských nařízeních, a jedno menší povstání.

Jako poslední útočiště mu zbyly hory. Uchýlil se tam a tam hrál. Magnus byl přesvědčen, že masová panika mezi lamami, jíž byl svědkem, byla pouhou shodou náhod. Lamy by ho přece nemohly odsuzovat.

– Co se doopravdy stalo v Peru

Byl to v životě Magnuse Banea smutný okamžik, když byl Nejvyšší radou peruánských čarodějů vykázán z Peru. Nebylo to jen kvůli tomu, že plakáty s jeho podobou, které se šířily podsvětem Peru, byly velice nelichotivé. Bylo to proto, že Peru patřilo k jeho nejoblíbenějším zemím. Prožil zde mnohá dobrodružství a odnesl si odtud mnoho úžasných vzpomínek, počínaje rokem 1791, kdy pozval Ragnora Fella, aby se k němu připojil na bohatýrské okružní cestě po Limě.

1791

Magnus se probudil v zájezdním hostinci na předměstí Limy, a jakmile se oblékl do vyšívané vesty a krátkých kalhot a nazul si naleštěné střevíce s přezkou, vydal se na snídani. Namísto snídaně však zjistil, že jeho hostitelka, kyprá žena s dlouhými vlasy skrytými pod

černou mantilou, ustaraně a zdlouhavě rokuje s jednou z obsluhujících dívek o novém hostu.

„Já si myslím, že je to zrůda z moře,“ slyšel šeptat hostitelku. „Nebo mořský muž. Přežívají i na souši?“

„Dobré ráno, dámy,“ zahlaholil Magnus. „To vypadá, že můj host už dorazil.“

Obě ženy dvakrát mrkly. První mrknutí Magnus přičítal svému elegantnímu úboru, to druhé, pomalejší, pak tomu, co právě řekl. Zvesela jim zamával a vykročil širokými dveřmi do dvora a odtamtud do společenské místnosti, kde našel svého přítele čaroděje Ragnora Fella, jak se krčí v koutě s hrnkem *chicha de molle*.

„Dám si to, co má on,“ řekl Magnus servírce. „Ne, okamžik. To, co má on, si dám třikrát.“

„Řekni jim, že si dám ještě jednou to samé,“ zavrčel Ragnor. „Než jsem z nich dostal tohle, málem jsem si ze samého ukazování vykroutil ruce i nohy.“

Magnus to udělal, a když znovu soustředil pozornost na Ragnora, musel v duchu konstatovat, že jeho starý přítel vypadá jako obvykle – ohyzdně oblečený, hluboce zachmuřený a temně zelený. Magnus často děkoval osudu, že jeho vlastní znamení démona není tak nápadné jako Ragnorova zelená kůže. I Magnus sice býval se svými zlatozelenými očima, jež měly štěrbinovitě zúžené zřítelnice jako kočka, občas nápadný, obvykle však stačilo menší kouzlo a dalo se to utajit, a když náhodou ne, no, našlo se poměrně dost dam – i pánů –, kteří to nepovažovali za tělesnou vadu.

„Dneska bez iluze?“ otázal se Magnus.

„Chtěl jsi, abych se k tobě připojil na cestách, které budou nekonečným kolotočem hýření,“ připomenul mu Ragnor.

Magnus se rozzářil. „To jsem chtěl!“ Pak se odmlčel. „Odpusť, ale nějak nechápu souvislost.“

„Zjistil jsem, že mám u dam větší šance ve své přirozené podobě,“ oznámil mu Ragnor. „Dámy si libují v odlišnostech. U dvo-

ra Ludvíka, krále Slunce, byla jistá dáma, která tvrdila, že jejímu „malému miloučkému kapustáčkovi“ se nevyrovná nikdo. Doneslo se mi, že se to ve Francii vžilo jako oblíbené milostné vyznání. A to jen díky mně.“

Hovořil stejným zachmuřeným tónem jako obvykle. Když se před nimi objevilo šest drinků, Magnus se po nich natáhl.

„Budu je potřebovat všechny. Prosim, přineste mému příteli jiné.“

„Existovala taky žena, která o mně mluvila jako o svém sladoučkém lusku lásky,“ pokračoval Ragnor.

Magnus si dopřál důkladný posilující doušek, pohlédl do okna, jímž dovnitř proudilo slunce, pak na drinky před sebou, a hned se cítil podstatně lépe. „Blahopřeji. A vítěj v Limě, městě králů, můj sladoučký lusku.“

Po snídani, která představovala u Ragnora pět drinků a u Magnuse sedmáct, vzal Magnus Ragnora na prohlídku Limy, od zlaté, zvlněné a bohatě zdobené fasády arcibiskupského paláce až po pestrobarevné budovy kolem náměstí s jejich všudypřítomnými, důmyslně dekorovanými balkóny, kde kdysi Španělé popravovali zločince.

„Napadlo mě, že by bylo hezké začít hlavním městem. Kromě toho už jsem tu byl,“ řekl Magnus. „Je tomu asi tak padesát let. Báječně jsem se tu bavil, když pomínu to zemětřesení, které málem pohltilo celé město.“

„Tys měl s tím zemětřesením něco společného?“

„Ragnore,“ pokáral Magnus svého přítele, „nemůžeš na mě svádět každou nepatrnou přírodní katastrofu, která se kde semele!“

„Neodpověděl jsi mi na otázku,“ řekl Ragnor a povzdechl si. „Spoléhám na tebe, že budeš... spolehlivější a pokusíš se proti svým zvyklostem alespoň trochu překonat sám sebe,“ upozornil ho cestou. „Nedomluví se tu.“

„Takže nemluvíš španělsky?“ otázal se Magnus. „Nebo kečuánsky? Nebo se snad nedomluvíš ajmarsky?“

Magnus si byl velice dobře vědom toho, že je cizincem všude, kam vejde, a snažil se proto osvojit si všechny jazyky, aby se mohl vydat, kamkoliv se mu zlíbí. Španělština byla po jeho mateřštině první řečí, kterou se naučil hovořit. Mateřštinou příliš často nehovořil. Připomínala mu matku i otčíma. Připomínala mu lásku, modlitby i zoufalství jeho dětství. Řeč jeho domoviny mu šla z úst poněkud ztěžka, jako by v tomto jazyce pronášená slova musel myslet vážně, jako by musel být seriózní, když touto řečí mluvil.

(Existovaly ještě další jazyky – purgatština, gehenština a tatarština – které se naučil, aby mohl komunikovat s obyvateli světů démonů, jazyky, jež byl při své práci často nucen používat. Ty mu však připomínaly jeho pravého otce, a tyhle vzpomínky byly ještě horší.)

Magnus se obecně domníval, že upřímnost a vážnost se značně přeceňují, právě tak jako nucení k prožívání nepříjemných vzpomínek. Daleko raději bavil a nechával se bavit.

„Nemluvím žádnou z těch hatmatilek, cos právě jmenoval,“ odsekl Ragnor, „ale nejspíš musím umět jazyk užvaněných bláznů, protože tobě rozumím.“

„To bylo zlé a zbytečné,“ poznamenal Magnus. „Ale abych se vrátil k tvým obavám – ano, samozřejmě mi můžeš plně důvěřovat.“

„Prostě mě tu nikde nenecháš bez doprovodu. Musíš mi to odpřísáhnout, Bane.“

Magnus povytáhl obočí. „Dávám ti své čestné slovo!“

„Jinak si tě najdu,“ pohrozil mu Ragnor. „A nejen tebe. Najdu každou skříň s tím tvým nesmyslným oblečením. A budu mít s sebou lamu, tu zavedu tam, kde přespáváš, a postarám se, aby pomočila všechno, co ti patří.“

„Nechutnosti jsou zcela zbytečné,“ odvětil Magnus. „Nedělej si starosti. Mohu tě naučit každé slovo, které tady budeš potřebovat. Jedním z nich je *fiesta*.“

Ragnor se zaškaredil. „Co to znamená?“

Magnus významně vykulil oči. „To znamená *oslava*. Dalším důležitým slovem je *juerga*.“

„A to znamená co?“

Magnus mlčel.

„Magnusi,“ ozval se Ragnor přísně, „znamená to slovo taky oslavu?“

Magnus se na okamžik neubráníl letmému lišáckému úsměvu. „Omluvil bych se ti,“ řekl pak, „jenže já necítím žádnou lítost.“

„Co takhle trochu soudnosti?“ navrhl mu Ragnor.

„Jsme na dovolené!“ vyhrkl Magnus.

„Ty jsi na dovolené pořád,“ rýpl si Ragnor. „Máš dovolenou třicet let!“

Byla to pravda. Magnus se nikde neusadil od smrti své milenkyně. Nebyla to jeho první, ale jako první žila po jeho boku a zemřela mu v náručí. Magnus na ni myslel tak často, že už ho zmínky o ní ani nebolely. Její tvář míval před očima jako vzdálené, ale důvěrně známé překrásné souhvězdí, jehož se sice nemůže dotknout, ale jež mu za noci září před očima.

„Dobrodružství se prostě nemohu nabažit,“ řekl Magnus nenuceně. „A dobrodružství se nemůže nabažit mne.“

Vůbec nechápal, proč Ragnor opět vzdychl.

Ragnorova podezíravost Magnuse i nadále trápila a působila mu jedno zklamání za druhým, jako například když navštívili jezero Yarinacocha, Ragnor podezíravě přimhouřil oči a zeptal se: „Vážně jsou ti delfíni *ružoví*?“

„Byli *ružoví*, už když jsem se sem dostal!“ prohlásil Magnus rozhořčeně. Pak se v zamyšlení odmlčel. „Jsem si tím téměř jist.“

Z pobřeží zamířili do hor, aby jim neunikla žádná peruánská pozoruhodnost. Ze všech místních pamětihodností měl Magnus snad nejraději město Arequipa, zvané též „Bílé město“, protože bylo

vystavěno z místní bílé horniny zvané sillar, která na slunečním světle přímo žhne oslnivým bělostným třpytem, jako když se měsíční svit odráží v průzračné vodě.

Na svých cestách potkali též jistou velice atraktivní mladou dámu, jež se nakonec rozhodla pro Ragnora. Magnus by si svůj dlouhý život dokázal představit i bez milostného trojúhelníku a bez milostných vyznání, jako například „ty moje zelená květin-ko mužná“, pronášených ve francouzštině, jíž Ragnor, jak se zdálo, rozuměl. Ragnor však vypadal velice spokojeně a konečně se zdálo, že nelituje, že přijal Magnusovo pozvání do Limy.

Nakonec Magnus Ragnora dostal z Arequipy jen díky tomu, že ho představil jiné půvabné mladé dámě jménem Giuliana, která se vyznala v deštném pralesi a ujistila je, že je dokáže zavést k rostlině s pozoruhodnými magickými vlastnostmi zvané *ayahuasca*.

Později Magnus zalitoval, že zvolil právě toto lákadlo, když se plahočil zeleným peklem deštného pralesa Manu. Zeleno, zeleno, zeleno, kam oko dohlédlo. Dokonce i když se podíval na svého kumpána.

„Nemám rád deštný prales,“ řekl smutně Ragnor.

„To proto, že nejsi otevřený novým zážitkům jako já!“

„Ne, to proto, že je tu mokro jak v kančím podpaží a dvakrát takový smrad.“

Magnus odhrnul mokrý vějíř kapradiny, který mu clonil oči. „Musím uznat, že tvá přirovnání jsou trefná a velmi barvitá.“

Pravdou bylo, že pobyt v deštném pralesi nebyl zrovna komfortní, na druhou stranu to ale bylo úchvatné prostředí. Sytě temná zeleň podrostu byla úplně jiná než svěží barva listů vysoko v korunách stromů. Půvabné nadýchané stvolý popínavých rostlin něžně ovíjely uzlovité kmeny stromů. Všudypřítomnou zeleň jen tu a tam ostře narušovala pestrobarevná záplava květů nebo nápadný pohyb prozrazující, že se to nehemží listy, ale pralesní živočichové.

Magnus byl naprosto okouzlen pohledem na chápany v korunách, elegantní a úchvatné, jak s nataženými dlouhými pažemi i nohama přeletovali mezi stromy jako létající hvězdy, a právě tak mu učarovaly bleskové skoky plachých kotulů.

„Zkus si mne představit s malým opičím kamarádem,“ řekl Magnus. „Mohl bych ho učit veselým kouskům. Taky bych ho mohl oblékat do rozkošných kabátků. Mohl by vypadat zrovna jako já! Jen v opičí podobě, pochopitelně.“

„Tvůj přítel zešílel a chytá ho fantas z výškové nemoci,“ prohlásila Giuliana. „Jsme už hodně vysoko nad mořem.“

Magnus vlastně ani pořádně nevěděl, proč si s sebou bral průvodkyni, kromě toho, že to Ragnora zjevně uklidňovalo. Jiní lidé své průvodce v neznámém a potenciálně nebezpečném prostředí pravděpodobně poslušně následují, Magnus byl však čaroděj a byl kdykoliv připraven utkat se v magické bitvě s jaguářími démony, pokud by toho bylo zapotřebí. Mohla by z toho být skvostná historka, jež by dokázala zapůsobit na některé z dam, které nebudou tak nevysvětlitelně přitahovány Ragnorem. Nebo na některé z pánů.

Zabrán do sběru ovoce a úvah o jaguářími démonech, přestal Magnus na nějakou dobu vnímat okolí, a když se znovu rozhlédl, zjistil, že se jeho společníci podělili neznámo kam a on zůstal ztracen v zelené divočině.

Zastavil se a obdivoval se broméliím s květy připomínajícími obrovské misky hrající všemi barvami. V zářivě svěžích a nádherně vybarvených miskách tvořených okvětními plátkami držela voda a v ní si hověly pestrobarevné žáby.

Když od nich odtrhl zrak, pohlédl přímo do kulatých hnědých opičích očí.

„Zdravíčko, přítelíčku,“ řekl Magnus.

Opice vydala děsivý zvuk připomínající kombinaci zavrčení a sykotu.